

Elämä on elämisen arvoista

Vuonna 1991 isä Luis de Moya, Opus Dein pappi, joutui auto-onnettomuuteen. Hän jäi ihmeen kaupalla henkiin, mutta hänen selkärankansa murtui ja hän menetti kaiken liikkumakyvyn ja tunnon niskan alapuolelta. Hänen oli opittava elämään lähes käyttökelvottoman ruumiin kanssa riippuvaisena muista ihmisistä lähes kaikessa.

29.3.2008

Tuntea itsensä rakastetuksi

Isä Luis asuu Pamplonassa, ja hänen kotonaan voi tuntea hänestä huolehtivien suuren kiintymyksen. Hänet tapaa usein huoneestaan vastaamassa e-maileihin erikoistietokoneellaan tai päivittämässä nettisivujaan.

Kuusitoista vuotta onnettomuuden jälkeen Luis toteaa vahvasti, että ”jokainen ihminen tarvitsee olosuhteet, joissa hän voi tuntea itsensä rakastetuksi, olipa hän sairas tai terve, lapsi tai aikuinen, pyörätuolia tarvitseva tai ei. Ymmärretyksi ja autetuksi tulemisen tunne on jokaisen ihmisen tarve. Meillä on tunteet ja sydän, iloitemme muiden hyvistä uutisista ja suremme surevien kanssa. Eläimet eivät osaa itkeä eivätkä nauraa, mutta miehet ja naiset osaavat.”

Ihmisen, joka saa ja antaa rakkautta, on mahdonta ajatella itsemurhaa.

Rakkaus auttaa pitämään ihmisen pystyssä ja toiminnassa. On hyvin tärkeää saada tuntee itsensä läheistensä rakastamaksi ja tarvitsemaksi, vaikka tämä ei merkitse, että epämukavuus, ärsyyntyminen tai kipu eivät joskus saisi ihmistä huonolle tuulelle. On kuitenkin ponnisteltava iloisen vaikutelman antamiseksi ajattelemalla muita. Näin kärsimykset voi uhrata Jumalalle. Isä Luisin elämä on jatkuva esimerkki tästä ilosta, ja monet ihmiset yllättyvät nähdessään sen arvokkuuden, jolla hän elää. Itse asiassa isä Luis on kerran jopa sanonut, että hän tuntee olevansa ”kuin miljonääri, joka on kadottanut kympin setelin”. Hän selittää tämän hyvin yksinkertaisesti: ”En voi antaa itseni langeta negatiivisuuteen ja ajatella jatkuvasti sitä, kuinka onneton olen, kun olen joutunut liikenneonnettomuuteen. Tiedän,

että minun on jatkettava työtäni ja papillista palvelustani.”

Hän siis palasi työn äärelle heti eikä lainkaan antanut ajan kulua hukkaan. Heti ”leikkauksen jälkeen jatkoin opettamista ja pappispalvelustani Navarran yliopiston arkkitehtuurikoulussa sekä yhteistyötä muiden pappien kanssa pastoraalisessa työssä opiskelijoiden parissa

Ei se ole niin tärkeää

Kaukana siitä, mitä voisi kuvitella, isä Luis ei ole ulkoavaruudesta eikä hän ole mielenvikainen. Hän on hyvin tietoinen siitä, että ”jouduin onnettomuuteen, joka haittaa liikkumiskykyäni”, mutta – hän lisää - ”se ei ole niin tärkeää”. Hän paljastaa eteenpäin jatkamisen salaisuuden: ”Vaikka asia on vaikea kohdata joka päivä, tärkeä asia on tietää, että olen Jumalan lapsi ja että tämä Jumala rakastaa minua eikä

koskaan antaisi minulle mitään itsessään pahaa. Jos Jumalalla olisi ollut paha tarkoitusperä salliessaan vahingoittumiseni aiheuttaneen onnettomuuden, hän olisi ollut julma, eikä se ole mahdollista Jumalalle. Siispä katson asiaa ikään kuin jos olisin menettänyt pienen setelin verrattuna niihin miljooniin, joita olen saanut ja saan edelleen häneltä. Ehkä emme ajattele kirjoittajana sitä, mitä ja kuinka arvokkaita olemme ihmisinä. Jumala halusi meidän olevan ihmisiä, ja tässä ihmisenä olemisen suuruudessa ei ole kyse liikkumisesta. Monet eläimet ovat moninkertaisesti nopeampia ja ketterämpiä kuin me! Ne eivät kuitenkaan voi järkeillä eivätkä rakastaa, eikä niillä ole ikuista määränpäättä taivaassa.”

Kun kerran isä Luisilla on vuosien kokemus pyörätuolin ”ajamisesta”, häntä on pyydetty puhumaan niille,

jotka ovat joutuneet vastaavaan onnettomuuteen. ”Rohkaisen heitä olemaan lankeamatta negatiivisuuteen, joka ajattelee kerta toisensa jälkeen niitä lukemattomia asioita, jotka ovat käyneet mahdottomiksi typerän onnettomuuden takia... että he eivät antaisi laiskuuden tai välinpitämättömyyden voittaa itseään, että he pysyisivät poissa noidankehästä: kuinka paljon menetinkään, kuinka onneton olenkaan, en voi enää koskaan tehdä tätä tai tuota... Kaikesta tulee kärsimystä ja surua siitä, kuinka paljon olen menettänyt, ja tämä jatkuu ikuisuuteen. Päinvastoin, rohkaisen heitä tekemään työtä, etsimään aktiviteetteja, tekemään aikataulun ja olemaan ajattelematta, että aktiviteetit ovat vain ajankulua, ikään kuin vain huomion siirtämistä muualle. Käsken heidän ajatella sitä, mitä heillä vielä on ja kuinka sen voi tehdä hyödylliseksi. On niin paljon

asioita tehtävänä; kuinka he voisivat olla tekemättä mitään? Jos he eivät keksi mitään, ottakoot yhteyttä minuun, ja minä annan heille työtä tehtäväksi.

”Hänellä on myös rohkaisun sanoja onnettomuuksien uhrien perheille ja niille, jotka huolehtivat heistä.

”Rohkaisen heitä tajuamaan sen arvokkuuden, mitä heillä kotona on. Se on todella aarre. Se auttaa heitä tekemään työtä muiden tähden, arvostamaan elämää, antamaan ja vastaanottamaan rakkautta. Heidän pitäisi olla varmoja siitä, että juuri tässä enemmän kuin missään muussa on jokaisen heidän suuruutensa.” Juuri tätä isä Luisin hyvyys opettaa meille joka päivä hänen esimerkillään, omistautumisellaan ja sitkeydellään.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/elama-on-elamisen-arvoista/](https://opusdei.org/fi-fi/article/elama-on-elamisen-arvoista/)
(24.2.2026)